

Proloog

Rayford was ervan overtuigd dat Amanda alleen van alle blaam gezuiverd kon worden als de bestanden werden gedecodeerd, maar hij zag ook het risico daarvan. Hij zou niet meer om de waarheid heen kunnen, wat het ook was dat er in die bestanden stond. Wilde hij die waarheid weten, koste wat het kost? Hoe meer hij hierover bad, hoe meer hij ervan doordrongen raakte dat hij de waarheid niet moest vrezen.

De uitkomst zou een weerslag hebben op zijn rol in het Verdrukingscommando. Als de vrouw met wie hij zijn leven had gedeeld hem voor de gek had gehouden, wie kon hij dan nog vertrouwen? Hoe kon hij de goede zaak nog dienen als hij blijkbaar zo weinig mensenkennis had? Het waren gekmakende twijfels die hem naar de keel grepen, maar hij moest het weten. Wat Amanda ook was geweest, liefde of leugen, heilige of heks, hij moest het weten.

De ochtend voor het begin van de meest besproken massabijeenkomst in de wereld zocht Rayford Carpathia op in zijn kantoor.

‘Eminentie,’ begon hij, het laatste spoor van trots verbijtzend, ‘ik neem aan dat Mac en ik u morgen naar Israël moeten vliegen?’

‘Vertel daar eens wat over, captain Steele. De bijeenkomst wordt gehouden zonder mijn toestemming, dus ik wilde er eigenlijk niet door mijn aanwezigheid een schijn van legitimiteit aan geven.’

‘Maar uw belofte van bescherming –’

‘Aha, dat heb je dus wel onthouden, hè?’

‘U weet heel goed waar ik sta.’

‘En jij weet heel goed dat ik jou vertel waar je naartoe moet vliegen, niet andersom. Als ik morgen in Israël zou willen zijn dan had ik je dat wel laten weten, denk je niet?’

‘Dus de mensen die zich afvragen of u misschien bang bent voor de Bijbelgeleerde die –’

‘Bang?’

‘Die u publiekelijk op het internet heeft getrotseerd en uitgedaagd –’

‘Je probeert me uit de tent te lokken, Steele,’ zei Carpathia met een glimlach.

‘Volgens mij weet u wel dat u in Israël op de achtergrond zou worden gedrongen door de twee getuigen en doctor Ben-Juda.’

‘De twee getuigen? Als die niet heel gauw ophouden met hun zwarte magie, de droogte en het bloed, dan krijgen ze met mij te maken.’

‘Ze zeggen dat u hun geen kwaad kunt doen, tot de bestemde tijd.’

‘Ik bepaal wat de bestemde tijd is.’

‘En toch werd Israël beschermd tegen de aardbeving en de meteoren –’

‘Denk je soms dat dat te danken is aan de getuigen?’

‘Nee, aan God.’

‘Vertel eens, captain Steele. Geloof jij nog steeds dat een man, van wie bekend is dat hij doden tot leven heeft gewekt, de antichrist kan zijn?’

Rayford aarzelde even en wilde dat Tsion in de kamer was geweest. ‘Van de vijand is bekend dat hij wonderen imiteert,’ zei hij. ‘Maar stel u eens het publiek voor in Israël, als u daar iets dergelijks zou doen. Dit zijn gelovige mensen, die bijeenkomen om geïnspireerd te worden. Als u God bent, als u de Messias zou kunnen zijn, zouden ze u dan niet dolgraag willen ontmoeten?’

Carpathia staarde Rayford aan en leek zijn blik te peilen.

Rayford geloofde in God. Hij vertrouwde erop dat al zijn macht ten spijt, al zijn achterliggende bedoelingen ten spijt, Nicolae tegenover de 144.000 getuigen die het zegel van God op hun voorhoofd droegen, machteloos zou staan.

‘Als je probeert te zeggen,’ antwoordde Carpathia voorzichtig, ‘dat het voor de hand ligt dat de Potentaat van de Wereldwijde Gemeenschap zulke hooggeëerde gasten een vorstelijk welkom bereid, dan zit daar misschien iets in.’

Rayford had niets van dien aard gezegd, maar Carpathia hoorde wat hij wilde horen. ‘Dank u,’ zei Rayford.

‘Captain Steele, rooster die vlucht in.’

1

Rayford Steele maakte zich zorgen over Mac McCullums zwijgzaamheid in de cockpit van de Condor 216, tijdens de korte vlucht van Nieuw Babylon naar Tel Aviv. 'Moeten we straks even met elkaar praten?' vroeg Rayford op zachte toon. Mac legde een vinger op zijn lippen en knikte.

Rayford verbrak zijn verbinding met de verkeerstoren in Nieuw Babylon en stak een hand onder zijn stoel, om de knop van de geheime intercom in te drukken. Hiermee kon hij de gesprekken in de cabine afluisteren tussen de Potentaat van de Wereldwijde Gemeenschap, Nicolae Carpathia, opperbevelhebber Leon Fortunato en pontifex maximus Peter Mathews, het hoofd van het Enigma Babylon Eén Wereld Geloof. Maar vlak voor hij de knop zou indrukken, voelde hij Macs hand op zijn arm. Mac schudde het hoofd.

Rayford voelde een huivering. 'Weten ze ervan?' vroeg hij met geluidloos.

'Neem geen risico voor we gepraat hebben,' fluisterde Mac terug.

Toen Rayford de landing inzette naar Tel Aviv, kreeg hij de voorkeursbehandeling waaraan hij zo langzamerhand gewend begon te raken. De toren op de luchthaven Ben Goerion dirigeerde andere toestellen naar elders, zelfs vliegtuigen die al veel verder in de landingsprocedure gevorderd waren dan het toestel van Carpathia. Rayford hoorde de woede in de stem van de piloten die op kilometers afstand van de Condor cirkels in de lucht moesten gaan trekken. Het protocol vereiste nu eenmaal dat er geen enkel vliegtuig in de directe nabijheid van de Condor mocht zijn. Hoewel het luchtverkeer naar Israël bijzonder druk was, in verband met de massabijeenkomst met de getuigen.

'Doe jij de landing maar, Mac,' zei Rayford. Mac keek hem verbaasd aan, maar gehoorzaamde. Rayford zag met genoegen dat het Heilige Land de schade bespaard was gebleven van de aardbeving die de toorn van het Lam had aangericht. Het land en het volk had met andere rampen te maken gekregen, maar Rayford had het idee dat Israël het enige land was dat er vanuit de lucht nog normaal uitzag na de aardbeving en de daarop volgende Oordelen.

Vliegveld Ben Goerion wemelde van bedrijvigheid. De grotere toestellen moesten hier landen; de kleinere konden dicht bij Jeruzalem aan de grond worden gezet. Hoewel hij zich zorgen maakte om Macs bekommerde stemming, kon Rayford een glimlach niet onderdrukken. Niet alleen was Carpathia gedwongen om deze bijeenkomst van gelovigen te laten doorgaan, hij had ook zijn persoonlijke bescherming moeten toezeggen. Nu was hij uiteraard allesbehalve een man van zijn woord, maar nu hij in het openbaar deze veiligheids garanties had gegeven, kon hij niet meer terug. Hij zou zelfs rabbijn Tsion Ben-Juda moeten beschermen, de geestelijk leider van het Verdrukkingscommando.

Nog niet zo lang geleden was doctor Ben-Juda genoodzaakt om midden in de nacht zijn vaderland te ontvluchten. Wereldwijd stond er een premie op zijn hoofd. Nu was hij teruggekeerd, als verklaard tegenstander van Carpathia en als leider van de 144.000 getuigen en hun bekeerlingen. Carpathia had de gevolgen van de recente Oordelen van de Bazuin aangegrepen om de bijeenkomst in Israël tot twee keer toe uit te stellen, maar nu was er geen houden meer aan.

Vlak voor het toestel de grond zou raken, op het moment dat alle inzittenden in hun veiligheids gordels ingesnoerd zouden moeten zijn, hoorde Rayford tot zijn verbazing dat er op de deur van de cockpit werd geklopt. 'Leon!' zei hij, en hij draaide zich om. 'We staan op het punt om te landen.'

'Denk om het protocol, captain!' blafte Fortunato.

'Wat wilt u?'

'Behalve dat u mij aanspreekt met opperbevelhebber – vraagt Zijne Eminentie u om na de landing in de cockpit te blijven in afwachting van nieuwe orders.'

'Dus we gaan niet naar Jeruzalem?' vroeg Rayford. Mac staarde recht voor zich uit.

'Zo is dat,' zei Fortunato. 'Al weten we allemaal hoe graag u daar naartoe zou willen.'

Rayford was ervan overtuigd geweest dat de mensen van Carpathia hem zouden volgen, om zo bij de andere leden van het Verdrukkingscommando te komen. Fortunato deed de deur weer dicht, en Rayford zei: 'Ik neem het wel over, Mac.'

Mac gaf de besturing van het toestel over aan Rayford, die onmiddellijk de hoek waarmee de daling was ingezet verscherpte, en de

knop van de geheime intercom inschakelde. Hij hoorde hoe Carpathia en Mathews bezorgd tegen Fortunato spraken, die klaarblijkelijk ten val was gekomen. Toen het toestel eenmaal geparkeerd stond, kwam Fortunato de cockpit binnenstormen.

‘Wat had dat te betekenen, officier McCullum?’

‘Mijn excuses, bevelhebber,’ zei Mac. ‘Ik kon er niets aan doen. Maar, met alle respect, meneer: u moet tijdens de landing niet uw stoel uitkomen.’

‘Luister, heren,’ zei Fortunato, en hij knielde tussen hen in. ‘Zijne Eminentie wil dat jullie in Tel Aviv blijven, omdat we niet precies weten wanneer hij naar Nieuw Babylon zal terugkeren. We hebben kamers voor jullie gereserveerd in de buurt van het vliegveld. Personeel van de WG zal jullie vervoeren.’

Buck Williams zat in de catacomben van het Teddy Koliek Stadion met zijn zwangere vrouw Chloë. Hij wist dat zij bij lange na nog niet hersteld was van de verwondingen die ze had opgelopen bij de grote aardbeving. De vlucht vanuit de Verenigde Staten was eigenlijk onverantwoord geweest, maar Chloë had zich er niet van laten afbrengen. Nu maakte ze een vermoeide indruk. Haar bloeduitstortingen en littekens begonnen weg te trekken, maar ze liep nog steeds erg mank. En hoewel ze vroeger een schoonheid was geweest, zag ze er nu eerder vreemd koddig uit, doordat haar beschadigde jukbeen en oogkas haar gezicht verwrongen.

‘Je moet de anderen helpen, Buck,’ zei ze. ‘Ga maar. Ik red me wel.’

‘Ik wilde dat je naar huis terugging,’ zei hij.

‘Ik red me best,’ hield ze vol. ‘Ik moet gewoon even rustig zitten. Ik maak me zorgen om Hattie. Ik had me voorgenomen om niet uit Amerika weg te gaan voor ze genezen was, of voor ze tot geloof gekomen was. Geen van beide is gebeurd.’ De zwangere Hattie Durham was thuisgebleven, en vocht voor haar leven tegen een vergif dat in haar stofwisseling terecht was gekomen. Dokter Floyd Charles verzorgde haar, terwijl de rest van het Verdrukkingscommando – met inbegrip van het nieuwe lid, piloot Ken Ritz – de pelgrimstocht naar Israël had gemaakt.

‘Floyd zal goed voor haar zorgen.’

‘Weet ik. En laat me nou maar eventjes alleen.’

Rayford en Mac hadden de opdracht gekregen om in het vliegtuig te blijven wachten, terwijl Carpathia, Fortunato en Mathews op de landingsbaan een hartelijk welkom werd bereid. Fortunato hield zich bescheiden op de achtergrond; Mathews onthield zich van het houden van een toespraak, en kondigde alleen Carpathia aan.

‘Ik kan u niet zeggen wat een genoegen het is om weer terug in Israël te zijn,’ zei Carpathia met een brede grijns. ‘Het zal mij een voorrecht zijn om de volgelingen van doctor Ben-Juda welkom te heten, en zo de openheid te demonstreren die de Wereldwijde Gemeenschap ten opzichte van andere levensovertuigingen en geloofsopvattingen kenmerkt. Graag bevestig ik nogmaals mijn veiligheidsgaranties aan de rabbijn en de duizenden bezoekers van over de hele wereld. Voor het ogenblik wilde ik mij van verder commentaar onthouden, aangezien ik ervan uitga dat ik de eerbiedwaardige vergadering de komende dagen persoonlijk zal mogen toespreken.’

De hoogwaardigheidsbekleders werden naar een helikopter geleid voor de korte vlucht naar Jeruzalem, terwijl hun respectievelijke entourages aan boord gingen van een luxe touringcar.

Toen Rayford en Mac klaar waren met de verplichte controleprocedures en eindelijk uit het vliegtuig konden komen, werden ze door een jeep van de Wereldwijde Gemeenschap naar hun hotel gebracht. Mac beduidde Rayford dat hij in de auto of op hun hotelkamers vooral niets moest zeggen. In de koffiebar kreeg Rayford eindelijk de kans om te vragen wat er toch aan de hand was.

Buck wilde maar dat Chloë tijdens de vlucht uit Amerika had kunnen slapen. Ken Ritz had een heuse Gulfstream jet weten op te scharrelen, dus het was de meest comfortabele internationale vlucht geworden die Buck ooit had meegemaakt. Maar alle vier – Ken, Buck, Chloë en Tsion – waren ze te opgewonden geweest om te kunnen slapen. Tsion had de helft van de tijd over zijn laptop gebo-

gen gezeten, zodat de rabbijn voortdurend in contact bleef met zijn gemeente, miljoenen mensen wereldwijd.

Er was een gigantisch netwerk van huiskerken ontstaan waarin bekeerde joden, die deel uitmaakten van de 144.000 getuigen, leidende posities hadden ingenomen. Dagelijks gaven zij hun onder-richt, waarbij ze zich baseerden op de cyberspace preken en lessen van de onuitputtelijke Ben-Juda. Er waren tienduizenden van zulke clandestiene plaatselijke huiskerken. Hun bestaan op zich al was een slag in het gezicht van het alomvattende Enigma Babylon Eén We-reld Geloof, laat staan de duizenden dappere bekeerlingen die elke dag gemaakt werden.

Tsion had er bij de plaatselijke gemeentes op aangedrongen om hun leiders naar de grote Bijeenkomst van de Getuigen af te vaar-digen, in weerwil van de waarschuwingen van de Wereldwijde Ge-meenschap. Nicolae Carpathia had opnieuw geprobeerd om de ver-gadering op het laatste moment af te gelasten, met als excuus de duizenden doden die er op een derde deel van de aardbol waren gevallen ten gevolge van vergiftigd water. De gelovigen hadden hun adem ingehouden toen Tsion Carpathia tarte met een openbare boodschap op internet. *Meneer Carpathia*, had hij geschreven, *wij gaan naar Jeruzalem zoals afgesproken, met of zonder uw goedkeuring, toestem-ming of bescherming. De heerlijkheid van de Heer zal onze achterhoede zijn.*

Buck zou die bescherming bijna net zo hard nodig hebben als Tsion. Nu hij zich in het openbaar vertoonde met Ben-Juda, offerde hij zijn positie op als Carpathia's perschef (als ook het bijbehorende exorbitante salaris). Hij liet zien dat hij tot de intieme kring van de rabbijn behoorde, en dat zou Carpathia's vermoeden bevestigen dat Buck een actieve vijand van de Wereldwijde Gemeenschap was ge-worden.

Tsion had een strategie voorgesteld: gewoon op God vertrouwen. 'Kom rustig bij me staan als we uit het vliegtuig stappen,' zei hij. 'Geen vermommingen, geen dwaalsporen, geen verstoppertje spe-len. Als God mij kan beschermen, kan Hij jou ook beschermen. We moeten de spelletjes van Carpathia niet langer meespelen.'

Sinds enige tijd gaf Buck anoniem zijn eigen cyberspace-tijd-schrift uit, *De Waarheid* geheten; dit zou nu zijn enige publicatie-mogelijkheid worden. Ironisch genoeg was het lezerspubliek dat hij ermee bereikte tien keer groter dan hij ooit gewend was geweest.

Uiteraard was hij bezorgd om zijn eigen veiligheid – maar meer nog om die van Chloë.

Tsion leek een bovennatuurlijke bescherming te genieten. Maar na deze massabijeenkomst zouden de leden van het Verdrukingscommando, om nog maar te zwijgen van de 144.000 getuigen en hun miljoenen bekeerlingen, de verklaarde en openlijke aartsvijanden van de antichrist worden. Hun leven zou gaan draaien om pastorale zorgen enerzijds, en het redden van het vege lijf anderzijds. Ondanks alles wat ze hadden meegemaakt, leek het wel of de zevenjarige periode van de Grote Verdrukking nog maar net begonnen was. Ze hadden nog zowat vijf jaar voor de boeg tot de glorieuze Wederkomst van Christus en de vestiging van Zijn duizendjarig koninkrijk op aarde.

De reactie die Tsion met zijn internetboodschappen en Buck met zijn ondergrondse elektronische tijdschrift in Israël teweeg hadden gebracht, was verbijsterend. Het hele land wemelde van de tienduizenden bekeerde joodse getuigen uit de twaalf stammen, die van over de hele wereld naar het Heilige Land waren getrokken.

Tsion had Ken Ritz niet willen vragen om een afgelegen landingsbaan te zoeken, zodat de leden van het Verdrukingscommando ongemerkt Israël zouden kunnen binnenglippen. In plaats daarvan had hij zijn internetvolgelingen – en daarmee, uiteraard, Carpathia & Co – op de hoogte gebracht van zijn voorgenomen route. Ken was geland op het kleine Jerusalem Airport, ten noorden van de stad, en het toestel werd onmiddellijk omstuwd door een enthousiaste menigte. Het handjevol gewapende agenten van de Wereldwijde Gemeenschap (klaarblijkelijk was dit Carpathia's idee van een veiligheidsgarantie voor Tsion) zou het vuur hebben moeten openen om bij hem in de buurt te komen. De internationale getuigen juichten en zongen en probeerden Tsion aan te raken, terwijl het Verdrukingscommando op weg naar een bus ging. De Israëlische chauffeur manoeuvreerde de wagen voorzichtig door de menigte en zette koers in zuidelijke richting, naar de Heilige Stad en het King David Hotel. Daar aangekomen kregen ze te horen dat opperbevelhebber Leon Fortunato zonder pardon hun reservering had afbesteld: de hele bovenste etage was voor Nicolae Carpathia en zijn mensen opgeëist. 'Ik neem aan dat u voor alternatieve accommodatie kunt zorgen,' zei Tsion tegen de receptionist, nadat hij een halfuur in de rij had moeten staan.

'Het spijt me,' zei de jongeman, en hij drukte de rabbijn een en-

veloppe in de handen. TSION keek Buck aan en trok hem weg uit de mensenmassa voor de balie. Buck keek om naar Ken, die hem toeknikte, om hem duidelijk te maken dat hij een oogje hield op de nog altijd zwakke Chloë. Het briefje was in het Hebreeuws gesteld. ‘Het is van Chaim,’ zei TSION. ‘Hij schrijft: *Neem mijn goede vriend Nicolae deze schandelijke impertinentie niet kwalijk. Ik heb logeerruimte voor jou en je collega’s en ik sta erop dat jullie daar gebruik van maken. Stuur Jacov even een berichtje, dan komt alles in orde.*’

Jacov was de chauffeur en huisknecht van Chaim Rosenzweig.

Hij laadde hun bagage in een Mercedesbusje en al gauw hadden de leden van het Verdrukkingscommando de logeerkamers betrokken van Chaim’s ommuurde en van een toegangspoort voorziene landgoed, dat op loopafstand van de Oude Stad lag. Buck probeerde Chloë over te halen om thuis te blijven en te rusten, terwijl hij en Ken en TSION naar het stadion zouden gaan.

‘Ik ben hier niet naartoe gekomen om langs de zijlijn te zitten,’ zei ze. ‘Ik weet dat je bezorgd om me bent, maar laat me alsjeblieft zelf bepalen wat ik aan kan en wat niet.’

In het Koliék Stadion stond Buck versteld van de voorbereidingen die waren getroffen. TSION had gelijk. Het moest wel Gods werk zijn waardoor al deze Israëliische getuigen in staat waren geweest om de logistiek van deze hoogst ongewone massabijeenkomst te verzorgen. De wereldwijde chaos ten spijt waren geïmproviseerde werkgroepen erin geslaagd om vervoer te regelen, voedsel, geluidsapparatuur en tolken. Buck merkte wel dat TSION bijna overmand werd door emotie toen hij de gestroomlijnde efficiëntie van de organisatie zag. ‘Het enige waar u voor hoeft te zorgen, doctor Ben-Juda,’ werd hem verteld, ‘is dat u ons inspiratie en onderricht geeft als het uw beurt is om het woord te voeren.’

TSION glimlachte droevig. ‘Ja, en verder moet ik bidden dat we allemaal onder de hoede van onze hemelse Vader blijven.’

‘Ze hebben je in de gaten, Rayford,’ zei Mac, onder een maaltijd van pitabrood en saus.

Rayford schudde het hoofd. ‘Ik ben al maanden een open boek voor Carpathia. Waar heb je het over?’

‘Ik heb opdracht gekregen om je in de gaten te houden.’

‘Ik luister.’

‘Ik sta niet meer zo hoog in aanzien dat ik de grote baas rechtstreeks te spreken krijg. Maar gisteravond werd ik bij Leon op het matje geroepen. Het goede nieuws is dat ze mij niet doorhebben.’

‘Dat is zeker goed nieuws. Maar ze hebben dus de geheime intercom in het vliegtuig ontdekt?’

‘Dat zei hij niet, maar hij maakte heel duidelijk dat jij het verder wel kunt schudden. Als de af luisterapparatuur het nog steeds doet –’

‘Jazeker.’

‘– dan zal ik blijven luisteren en jou op de hoogte houden.’

‘En waar ga ik naartoe?’

‘Als je maar maakt dat je hier weg komt, Ray. Ik weet zeker dat de chauffeur zat te luisteren, misschien zat er wel een microfoon in de auto, of in de cockpit – op de hotelkamers in elk geval.’

‘Ze hopen dat ik ze naar de andere leden van het Commando zal leiden, maar die lopen voor iedereen zichtbaar door Jeruzalem.’

‘Ze willen jou juist bij de anderen weg houden, Ray. Waarom denk je dat wij naar Tel Aviv zijn gestuurd?’

‘En als ik ’m smeer?’

‘Dan moet ik onmiddellijk de hoge heren waarschuwen. Dan is het met je gebeurd, Ray.’

‘Maar ik wil mijn familie zien, de rest van het Commando.’

‘Onmogelijk. Niet hier. Carpathia heeft beloofd Tsion en de anderen te beschermen. Niet jou.’

‘Dus ze denken echt dat ik niet naar Jeruzalem ga?’

‘Ze hopen dat je wel gaat. Daarom zeg ik je dat je niet moet gaan.’

Rayford leunde achterover en tuitte zijn lippen. Hij zou zijn baan niet missen, die hem op een haartje na tot handlanger van de vijand had gemaakt. Hij had zich dikwijls afgevraagd hoe deze bizarre episode in zijn leven zou eindigen. ‘Dus jij neemt het over?’

Mac knikte. ‘Dat zeggen ze althans. Er is trouwens nog meer goed nieuws. Ze zijn weg van David.’

‘David Hassid? Fantastisch!’

‘Hij heeft de leiding gekregen over de inkoop. Dus afgezien van het werk met de computers verzorgt hij nu alle contracten voor grotere aankopen. Zelfs vliegtuigaankopen.’

Rayford knipperde met zijn ogen. Mac haalde een geel papier uit

zijn jaszak en schoof het over de tafel. ‘Je gaat me toch niet vertellen dat hij een vliegtuig voor me gekocht heeft?’ zei Rayford.

Mac snoof: ‘Jammer dat ik daar niet aan gedacht heb. Ken je die kleine iPhones? David heeft er zes besteld, met alles erop en eraan. Hij weet nog niet dat hij jou niet meer te zien krijgt.’

‘Ik wil niet stelen, Mac, zelfs niet van Carpathia.’

‘Je hoeft ze ook niet te stelen. Op dat papier staan alleen de speciale functies uitgelegd, en waar je de apparaten kunt halen. Goedkoop is anders, maar het zijn dan ook supermachientjes. Geen laptops meer voor jullie. Hoewel, de rabbijn zal misschien nog wel een toetsenbord nodig hebben – maar deze dingen lopen op zonne-energie, ze hebben een satellietverbinding en bevatten een chip voor geografische positiebepaling. Je kunt ermee internetten, e-mailen, telefoneren, noem maar op.’

Rayford schudde het hoofd. ‘David heeft vast ook gedacht aan traceerblokkades?’

‘Tuurlijk.’

Rayford stak het papier in zijn jaszak. ‘En wat moet ik nou doen, Mac?’

‘Zorgen dat je als de weduweerga wegkomt uit dit continent.’

‘Maar ik moet de waarheid weten over Amanda. Buck wil het me alleen onder vier ogen vertellen, en hij zit in Jeruzalem.’

Mac keek naar de grond. ‘Je weet wat je te wachten staat, Ray. Ik ben de laatste om iemand de les te lezen over zijn eigen vrouw, maar je weet net zo goed als ik dat alles wijst op datgene wat jij niet horen wilt.’

‘Ik heb het nog niet geaccepteerd. Ik moet het weten.’

‘Heeft Buck zekerheid?’

‘Hij klonk wel zo.’

‘Hoe kan hij zekerheid hebben?’

‘Ik heb je toch verteld over Hattie?’

‘Hm-hm.’

‘Zij weet het.’

‘Nou, vraag het haar dan zelf Ray, je moet naar huis.’

‘Alsof het niet zou opvallen als ik morgenochtend ineens probeer weg te glippen.’

‘De WG kan niet overal tegelijk op letten. Vraag die piloot van het Commando – Ritz, of zo? Heeft die de komende dagen niet een gaatje?’

Rayford keek Mac bewonderend aan. ‘Jij bent ook niet zo stom als je eruitziet, oude reus.’

Mac viste een telefoon uit zijn borstzakje. ‘Heb jij zijn nummer?’

‘Heeft jouw telefoon een stoorzender? Als ze me kunnen afluisteren terwijl ik met Ken Ritz praat –’

‘Jij bent stommer dan je eruitziet, als je werkelijk denkt dat ik dat soort risico’s zou nemen. Ik ken het mannetje van de afdeling inkoop, weet je nog?’ Mac duwde Rayford het toestel onder de neus, een gloednieuw model, uitgedokterd door David Hassid in eigen persoon.

Rayford draaide het nummer van Chloë. ‘Papa!’ jubelde ze. ‘Ben jij er ook?’

Buck ervoer het als een voorrecht om met de Israëli’s van de organisatie te bidden, voordat Ken en Tzion en hijzelf op weg naar huis gingen, naar Chloë. Hij sloeg een arm om Tsions schouder. ‘Bent u net zo moe als ik?’

‘Doodop. Ik hoop alleen maar dat de Heer mij vannacht een beetje slaap gunt. Ik ben er klaar voor om Zijn boodschap te verkondigen aan al deze dierbare leden van de familie. Tot die tijd moet ik nog één ding doen, en dat is met Eli en Moïsje praten. Jij gaat toch met me mee, hè?’

‘Ik zou het niet willen missen.’

‘Ik ook niet,’ zei Ken.

Maar Kens plannen veranderden toen hij het nieuws van Chloë hoorde. ‘Papa heeft gebeld,’ fluisterde ze. ‘Hij heeft morgen een lift naar huis nodig.’

Toen ze Rayfords situatie had uitgelegd, besloot Ken dat hij de Gulfstream jet die avond nog van Jerusalem Airport naar Ben Goerion zou vliegen. Buck was diep teleurgesteld, omdat hij graag met Rayford persoonlijk had willen spreken. ‘Maar in Amerika kan hij de waarheid over Amanda tenminste uit de eerste hand vernemen,’ zei hij.

Een uur later zaten ze bij Jacov in de auto, op weg naar het vliegveld om Ken af te zetten. ‘We zien je hier vrijdag weer,’ zei Tzion, en hij omhelsde hem. Chloë viel tegen Bucks schouder in slaap tijdens

de rit naar de Tempelberg, toen de duisternis al was gevallen. Ze stapten uit de auto en zagen in de verte Carpathia's sensationele nieuwe tempel blinken. 'Ik wil dat gebouw niet eens zien,' zei TSION. 'Het is een gruwel.'

'Ik ben zo benieuwd naar de twee getuigen,' zei Chloë.

'Misschien krijg je ze wel helemaal niet te spreken,' waarschuwde TSION. 'Het zijn hemelse schepselen, met hun eigen agenda. Misschien zullen ze ons te woord staan; misschien ook niet. Ze moeten met de grootste omzichtigheid benaderd worden.'

Buck voelde weer die bekende tinteling onder zijn voetzolen. 'Je kent toch de verhalen, schat?'

Chloë knikte. 'Ik zeg ook niet dat ik niet bang ben.'

De drie hielden hun pas in toen ze in de buurt van de menigte kwamen die zich, zoals gewoonlijk, had verzameld op een meter of tien afstand van het gietijzeren hek, waarachter de getuigen stonden, zaten of liepen. Gewoonlijk spraken ze. Niemand had hen ooit zien slapen, en niemand waagde zich dichterbij in de buurt. Aanslagen op het leven van de twee getuigen waren stevast geëindigd met de gruwelijke dood van de moordenaars in spe.

Buck was zo opgewonden dat hij zijn vermoeidheid niet meer voelde. Hij was bezorgd om Chloë, maar wilde haar dit voorrecht niet ontzeggen. Aan de rand van de ongeveer veertigkoppige menigte kon hij achter het hek Eli zien zitten, in kleermakerszit, met zijn rug tegen de stenen muur van een klein gebouwtje. Zijn lange haar en baard wuifden in de bries, maar zijn lichaam was volkomen roerloos; zijn ogen knipperden niet en zijn looiachtige huid leek te versmelten met zijn jute gewaad. Moïse stond zwijgend een halve meter bij het hek vandaan, als versteend, en staarde naar de menigte. Nu en dan riep er iemand: 'Zeg iets! Vertel het!' Anderen deinsden dan terug, kennelijk bang voor de gewelddadige reacties waarover ze gehoord hadden. Moïse stond met gespreide benen, de armen slap langs zijn lichaam. Eerder die dag had Buck op zijn computer een lang monoloog van Moïse gevolgd. Soms spraken de twee om de beurt, maar vandaag had alleen Moïse het woord gevoerd.

'Let goed op,' fluisterde Buck tegen Chloë. 'Soms zeggen ze iets zonder hun mond open te doen. Ik vind het iets schitterends, zoals iedereen hen verstaat in zijn eigen moedertaal.'

Vooran ontstond enige commotie; een aantal mensen deinsde

terug en er ontstond een open plek in de menigte. Iemand zei: 'Carpathia! Het is de Potentaat!'

Tsion stak een hand op. 'Laten we blijven waar we zijn,' fluisterde hij.

Buck keek gefascineerd toe terwijl Leon Fortunato geroutineerd aanwijzingen gaf aan de WG-agenten die Carpathia beschermden tegen opdringerige bewonderaars. De Potentaat maakte een enigszins verdwaasde indruk en liep zonder treuzelen naar voren, tot op een meter of drie van het hek. 'Gegroet, Potentaat!' schreeuwde iemand. Carpathia draaide zich half om en legde een vinger op zijn lippen. Fortunato knikte naar een agent, die op de menigte afstapte. De mensen weken nog wat verder terug.

'Wacht hier,' zei Buck, en hij glipte weg.

'Wat doe je, schat?' riep Chloë, maar Buck liep achter de menigte langs en verdween in de schaduw. Hij wist dat de agenten hem zouden houden voor iemand die vertrok. Maar toen hij ver genoeg was weggelopen om verder geen aandacht meer te trekken, keerde hij om en liep door het struikgewas terug, tot waar hij Carpathia's gezicht kon zien, dat Moïshe aanstaarde.

Nicolae leek te schrikken toen Moïshe plotseling op luide toon verkondigde: 'Wee de vijand van de Allerhoogste God!' Maar de Potentaat wist zich vlug te vermannen. Hij glimlachte en zei zachtjes: 'Ik ben bepaald niet de vijand van God. Volgens veel mensen ben ik de Allerhoogste God.' Eindelijk maakte Moïshe een beweging: hij kruiste zijn armen voor zijn borst. Carpathia, met een hand onder zijn kin, hield zijn hoofd schuin en nam de getuige onderzoekend op. Moïshe sprak nu met ingehouden stem, en Buck wist dat alleen hij en Carpathia hem konden horen.

'Een zwaard zal uw hoofd doorboren,' sprak Moïshe op angstig bezwerende toon. 'En u zult voorzeker sterven.'

Buck huiverde, maar het was duidelijk dat Carpathia niet onder de indruk was. 'Laat me jou en die kameraad van je iets zeggen,' zei hij tussen zijn tanden door. 'Jullie hebben Israël nu lang genoeg geteisterd met droogte en water dat in bloed verandert. Als jullie niet gauw ophouden met die hocus pocus, ga je daar nog spijt van krijgen.'

Eli stond op en nam Moïshes plaats in. Hij wenkte Carpathia naderbij. De Potentaat aarzelde en keek achterom naar zijn bewakers, die onzeker hun wapens optilden. Eli nam het woord met zulk oor-

verdovend geweld dat de menigte zich begon te verspreiden en mensen wegrenden; zelfs Tzion en Chloë deinsden achteruit.

‘Tot de bestemde tijd hebt u geen macht over de kandelaars van God Almachtig!’ De agenten lieten hun wapens zakken, en Fortunato leek zich achter hen te verschuilen. Carpathia hield een grijns op zijn gezicht, maar Buck was ervan overtuigd dat hij inwendig kookte. ‘We zullen zien,’ zei hij. ‘We zullen zien wie er uiteindelijk wint.’

Eli leek recht door Carpathia heen te kijken. ‘Wie er uiteindelijk zal winnen, is bepaald voor de aanvang der tijden. Zie, het vergif dat u uitstrooit over de aarde zal u vanbinnen doen wegrotten, tot in alle eeuwigheid.’

Carpathia deed een stap naar achteren, nog altijd grijnzend. ‘Ik waarschuw jullie. Zorg dat je wegblijft bij die poppenkast met de zogenaamde getuigen. Hun veiligheid heb ik gegarandeerd – niet die van jullie.’

Eli en Moïse gaven eenstemmig antwoord. ‘Hij en zij die oren hebben, hore. Wij zijn niet gebonden aan tijd en ruimte, en zij die baat zullen hebben bij onze aanwezigheid en ons getuigenis staan op gehoorsafstand van onze verkondiging.’

Buck kon zijn opwindings over deze mededeling nauwelijks bedwingen, en hij keek over het plein, naar waar Tzion en Chloë stonden. De rabbijn stak zijn vuisten in de lucht, alsof hij de boodschap begrepen had, en hij begeleidde Chloë naar de auto. Buck krabbelde uit het struikgewas en kwam langs de andere kant even later op het parkeerterrein.

‘Heb je het gehoord?’ zei Tzion.

Buck knikte. ‘Ongelooflijk!’

‘Ik heb het niet goed meegekregen,’ zei Chloë. ‘Wat zeiden ze nou?’

‘Verstond je het als Hebreeuws?’ vroeg Tzion. ‘Ze spraken Hebreeuws.’

‘Ik hoorde het in het Engels,’ antwoordde ze.

‘Ik ook,’ zei Buck. ‘Ze zeiden: Hij of zij die oren hebben om te horen –’

‘Ja, dat heb ik wel gehoord,’ onderbrak Chloë. ‘Ik snap het alleen niet.’

‘Dit is de eerste keer dat ik hen die zinsnede “of zij” hoor gebruiken,’ zei Tzion. ‘Dat was voor jou bedoeld, Chloë. Ze weten dat we

hier zijn. We hoefden hen niet te benaderen, we hoefden ons niet bekend te maken, hoefden niet de confrontatie met Carpathia aan te gaan voor we daar klaar voor zijn. We hoefden niet eens met Eli en Moïse de plannen door te spreken voor hun optreden in het stadion. Ze zeiden dat zij die baat zouden hebben bij hun aanwezigheid en getuigenis op gehoorsafstand van hun verkondiging stonden.'

'Dus ze komen?' vroeg Chloë.

'Dat maak ik daaruit op,' zei Tsion.

'Wanneer?'

'Op precies het juiste moment.'